

Лиляна ни разказва. Знаеш ли, мамо, колко е хубава?

Майката се върна до масата, седна и пакъ потопа перото. Обаче, мислитъ ѝ избѣгаха. Остана само една: „децата!“

Тя отново трепна, стана и бързо отиде пакъ до прозореца.

— Деца!

— Какво, мамо?

— Елате тукъ!

— Защо, мамо?

— Елате, елате веднага тукъ! — каза настоятелно майката.

Децата, макаръ и недоволни, че прекъсватъ хубавата си приказка, станаха. Тѣ бѣха свикнали да бждатъ послушни къмъ майка си. Веднага прибраха останалитѣ орѣхи и изтичаха по стълбитѣ нагоре. Влѣзоха въ стаята.

„Фиу!“ — извири въ тоя моментъ вѣтърътъ. Профуча надъ планината, дойде надъ голѣмия орѣхъ и го разклати. Клонътъ, който бѣ надвисналъ надъ къщата, изпращѣ, счупи се и падна върху комина.

„Бумъ!“ — Коминътъ падна, повлѣче се по покрива и се струполи съ силенъ трѣсъкъ върху стѣкления покривъ на верандата. Той падна точно на прага, гдето само преди половинъ минута сѣдѣха децата и се разби на парчета. Верандата се покри съ тухли, варъ и стѣклени парчета отъ счупения покривъ.

Смъртно бледа, майката скочи отъ стола. Децата гледаха уплашено.

— Какво ли стана? — запита Иванчо.

Майката отиде къмъ прозореца, а осемъ уплашени детски очички гледаха следъ нея. Тя се наведе, погледна надолу и следъ това изтрѣпнала, се върна.

— Коминътъ е падналъ, деца! — каза тя.

„Фиу!“ — профуча вѣтърътъ и продължи нататъкъ да върши своитѣ пакости.

— Мамо, знаеше ли ти това? — запита я едно отъ децата.

— Колко е добре, че ни повика тъкмо сега! — рече Лилянка.

— И ние веднага те послушахме, — говорѣха децата едно презъ друго.

— Васъ Богъ ви запази, деца! Благодарете Му! — каза майката благоговѣйно.

— Чрезъ тебе! — извика Петърчо бързо.

— Да, деца! Той заговори въ моето сърдце и азъ Го чухъ! — отвърна майката, прегърна спасенитѣ деца и съ съззи на счи продължи:

— Деца, бждете винаги благодарни на Бога и вѣрвайте въ Неговата закрила. Той всѣкога изпраща Своя ангелъ-хранителъ надъ послушнитѣ деца да ги пази отъ нещастия. Нека бжде благословено името Му!

Децата гледаха нажалено майка си, милваха мокритѣ ѝ бузи и нѣжно ѝ думаха:

— Не плачи, мамичко! Ние винаги ще бждемъ послушни и ще се молимъ на Бога да ни пази отъ беди, и тебъ, и насъ, и всички добри хора.